БЛАГОВІСТ

PL ISSN 1427-1370

Місячник Української Греко-Католицької Церкви в Польщі

№ 6 (318) • Рік XXVI • Червень 2017 р.

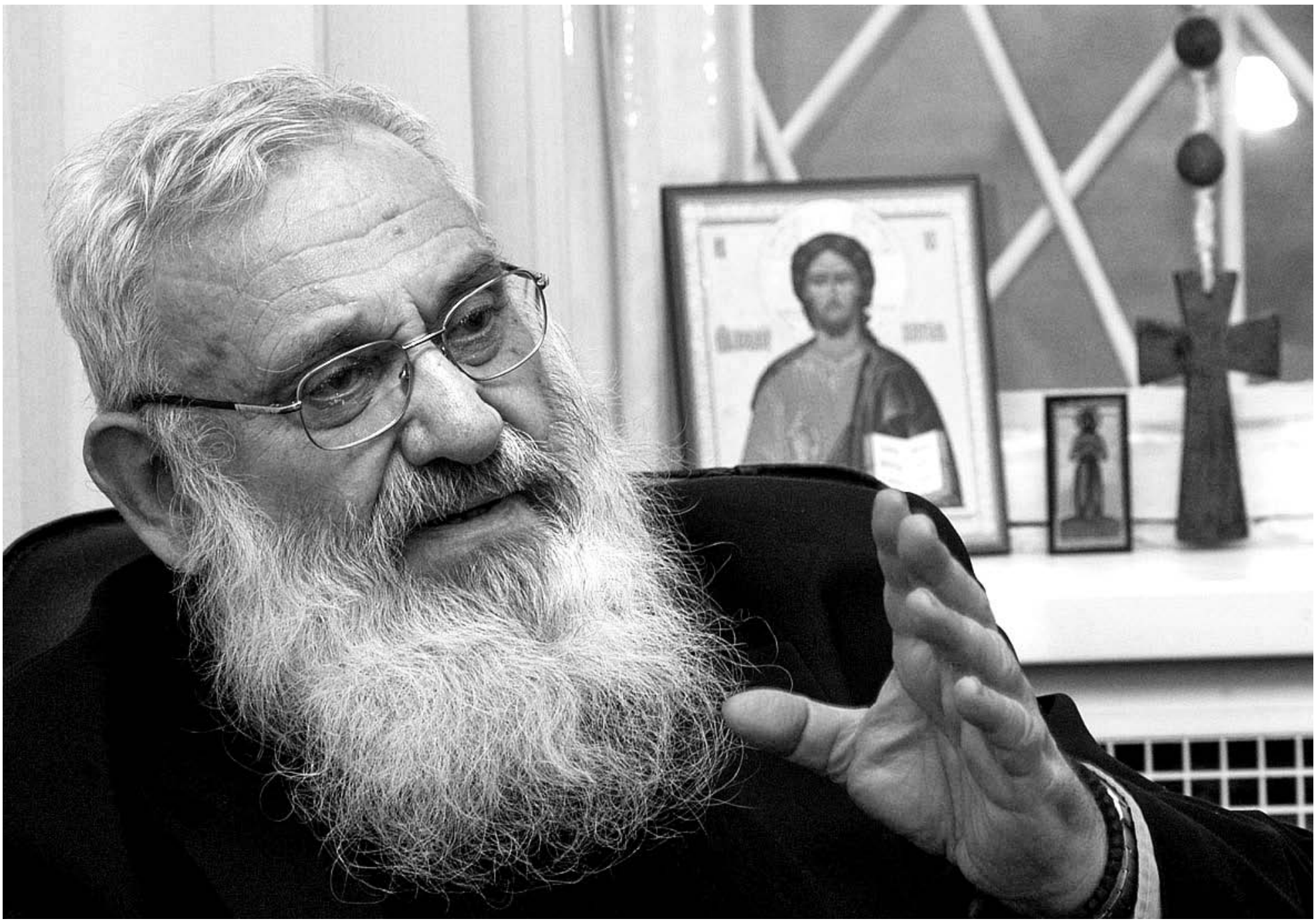

Відійшов до дому Отця

31 травня 2017 р. у Києві упокоївся у Бозі Любомир Гузар єпископ Української Греко-Католицької Церкви, кардинал Католицької церкви; з 28 січня 2001 року Верховний архиєпископ Львівський, з 25 серпня 2005 року до 10 лютого 2011 року Верховний архиєпископ Києво-Галицький.

Любомир Гузар народився 26 лютого 1933 року в м. Львові. Тут закінчив народну школу та перший клас гімназії.

У 1944 році сім'я змушена була покинути Україну. Спочатку зупинилися в Австрії. У м. Зальцбурзі хлопець продовжив навчання в українській гімназії.

У 1949 році родина Гузарів переїхала до США. Середню освіту майбутній владика здобув у Малій духовній семінарії в Стемфорді (штат Коннектикут).

Потім студіював філософію в Колегії святого Василія, де в 1954 році одержав ступінь бакалавра.

Богословські студії відбув у Вашингтонському католицькому університеті в Америці.

У 1958 році, як вихованець Великої духовної семінарії святого Йосафата, одержав ліценціат богослов'я. Тридцятого березня того ж року владика Амврозій Сенишин висвятив Любомира Гузара на священика для служіння в Стемфордській єпархії.

У 1958–1959 роках працював вчителем і префектом у Стемфордській духовній семінарії святого Василія, а також служив у Кергонксоні (штат Нью-Йорк) як душпастир оселі "Союзівка" Українського народного союзу та виховної оселі Спілки української молоді Америки в Елленвілі (штат Нью-Йорк).

З 1965 року — настоятель парафії Пресвятої Трійці в Кергонксоні.

У Фордгамському університеті Нью-Йорка продовжував навчання, вивчаючи філософію. У 1967 році здобув ступінь магістра.

В 1969 році переїхав до Рима для продовженим богословських студій, які завершив доктором богослов'я в 1972 році.

(Закінчення на 2 сторінці)

Смерть поглинута перемогою. Де твоя, смерте, перемога? Де твоє, смерте, жало? (1 Кор. 15, 54–55).

Послання

до єпископів, духовенства, монашества та мирян УГКЦ у сімдесяту річницю акції «Вісла»

Сімдесят років тому над нашою Церквою в повоєнній Польщі нависла смертельна загроза. Ідеологічний і політичний контекст, а також ідеї, ворожі самому існуванню УГКЦ, призвели до організації примусової депортації населення під назвою «Акція „Вісла"», яка завдала великих страждань сотням тисяч невинних людей.

Метою проведення операції «Вісла» було примусове переселення українців із чітко визначених територій на південно-східному прикордонні Польської Народної Республіки із забороною самовільного повернення на рідні землі. Рішення про проведення акції було ухвалено на спеціальному засіданні Політбюро Польської робітничої партії 29 березня 1947 року, а сама операція розпочалася 28 квітня 1947 року і охопила території Лемківщини, Надсяння, Підляшшя і Холмщини.

Згадуючи цей жахливий період, святий Іван Павло II 2 червня 1991 року у своїй промові до греко-католиків Польщі, присутніх у соборі Святого Івана Хрестителя в Перемишлі, сказав: «Справді вели-

(Закінчення на 4 сторінці)

Відійшов до дому Отця

(Продовження з 1 сторінки)

У 1972 році вступив до монастиря Святого Теодора (монахів Студійського уставу) в Гроттаферрата (Італія).

У 1973–1984 роках викладав у Папському місійному університеті "Урбаніана" в Римі, виконував різні доручення Патріарха Йосифа (Сліпого).

2 квітня 1977 року в монастирі Студійського уставу в Кастель-Гандольфо поблизу Рима був висвячений Патріархом Йосифом на єпископа.

У 1978 році Патріарх Йосиф призначив єпископа Гузара архимандритом монастиря Святого Теодора, а також відповідальним за монастирі Студійського уставу за межами України.

З 1984 до 1991 року — протосинкел Львівської архиєпархії в Римі.

У 1993 році разом зі всією спільнотою з Гроттаферрата повернувся на рідну землю.

У 1993–1994 роках служив духівником у Львівській духовній семінарії Святого Духа.

У 1995 році спільнота осіла у своєму монастирі Святого Теодора Студита в с. Колодіївка на Тернопільщині.

У листопаді 1996 року владика Любомир призначений Єпископом-помічником Глави Української Греко-Католицької Церкви.

26 січня 2001 році на Надзвичайному Синоді Єпископів УГКЦ вибраний Верховним Архиєпископом УГКЦ.

21 лютого призначений Папою Іваном Павлом II кардиналом Католицької Церкви.

21 серпня 2005 року проголошено перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва.

10 лютого на прес-конференції в Києві Блаженніший Любомир повідомив про те, що цього дня Папа Венедикт XVI прийняв його зречення з уряду Верховного Архиєпископа УГКЦ. Відповідне прохання до Святішого Отця Глава УГКЦ подав, коли йому виповнилося 75 років.

Займався активною громадською діяльністю. Зокрема був одним із учасників Ініціативної групи "Першого грудня".

Кардинала Гузара похоронили в київському архикафедральному Патріяршому соборі Воскресіння Христового УГКЦ.

(ред)

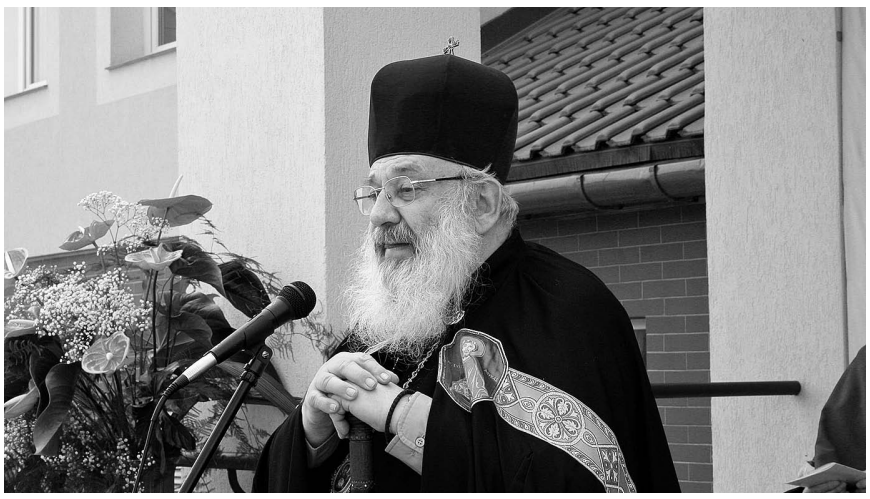

Блаженніший Любомир Гузар на відкритті дому суспільної допомоги в Пралківцях.

Кардинал Гузар з учасниками урочистостей в Пралківецьких урочистостей, червень 2005 р.

Блаженніший Любомир
— єрарх, монах, людина

Сорок днів перед упокоєнням Блаженнішого Любомира, 20 квітня 2017 року, проголошено, що Папа Франциск призначив владику Венедикта (Алексійчука) дотеперішнього єпископа-помічника львівського, правлячим архиєреєм єпархії Святого Миколая з осідком у Чикаго. Можна вбачити в цьому символічну передачу естафети. В Україні помер останній з єрархів з діаспори, який виконував уряд правлячого єпикопа після виходу УГКЦ з підпілля, і з України вирушає її уродженець, щоб очолити діаспорну єпархію.

З вісно, у 2009 році до Аргентини, до єпархії Покрова Пресвятої Богородиці в Буенос-Айресі, виїхав теперішній Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, але призначення єпископа-помічника істотно відрізняється від номінування правлячого єпископа, зв'язок якого з єпархією на християнському Сході порівнювали до шлюбу, що нерозривно триває аж до смерті. Призначення владики Венедикта єпископом Чикаго символічне також тим, що тепер жоден з правлячих греко-католицьких єпископів у США не народився в цій країні. З Канади, Польщі (владика Богдан Данило) і України походять єпископи, яким Церква ввірила опіку над єпархіями, що сімдесят років тому, завдяки потужній хвилі післявоєнної еміграції, з черговим новим диханням, почали динамічно відроджуватись.

Блаженніший Любомир уособлював долю тих українських греко-католиків, яким у XX столітті еміграцією вдалося уникнути фізичних переслідувань з боку тоталітарних комуністичних режимів, котрі, однак, не уявляли собі церковного виміру свого життя інакше, як в повному зосередженні на Україні і катакомбній там від 1945 року Церкві. Рідний Львів не асоціювався йому з безтурботними дитячими спогадами. Запам'ятав розповіді друзів, які бачили розстріли поляків і українців, та слова наймолодшої дочки єврейських сусідів: «Наших батьків уже стратили, і мене чекає це саме». Повернувши в Україну в 1993 році, архимандрит, а в дійсності єпископ Любомир, переконався, що значить відстань у часі і просторі між, здавалося б, людьми з одного гнізда. В розмові з Антуаном Аржаковським сказав: «Ви знаєте, ми завжди жили ідеєю про Церкву-мученицю. І ось, приїхавши сюди, ми зустрілися з новою реальністю, з тими людьми, які справді дуже багато страждали. Декого з них ці страждання облагородили, але інші виявилися не настільки шляхетними. Ця обставина розчарувала нас. Крім того, хоч я прибув з Італії, яка має стільки спільних рис з Україною, мені все-таки було важко почуватися тут, як у себе вдома, і то з дуже простої причини — я не виріс тут. Я не мав тут справжніх друзів. Місцеві люди робили мені зауваження, що я занадто багато говорю, занадто відкрито. Вони були шоковані моєю поведінкою, моєю нетутешньою мовою. Це фатум кожного, хто не був у країні впродовж 46 років. І не будь-яких 46 років, а 46 дуже значущих років, впродовж яких наш розвиток дуже відрізнявся. У цьому сенсі я й сьогодні не можу сказати, що почуваю себе тут цілком удома».

З думкою про Україну Любомир Гузар, у послусі Патриярхові Йосифові, приймає єпископську хіротонію, якої не визнала Римська Авпостольська Столиця. З думкою про відродження східнохристиянського монашества, у послусі покликанню, вже як єпархияльний священик обирає в Італії шлях монашого подвигу. Єпископські свячення Рим визнає в 1996 році, поступово даючи зрозуміти, що в Гузарі вбачає наступника Блаженнішого Мирослава Івана Любачівського. Зате «італійська» гілка студитського монашества в Україні завмерла, а її фізичний осідок в Колодіївці на Тернопільщині став джерелом серйозних проблем для Церкви. Згадане розчарування і тут мало свої причини.

Блаженніший Любомир в історії запишеться насамперед відважним рішенням перенести, а насправді повернути, осідок Глави УГКЦ до Києва. Тоді, у 2004 році, напередодні Помаранчевої революції, пише два важливі документи. В слові «Один Божий Народ у краї на Київських горах» однозначно не залишає місця для якогось греко-католицького тріумфалізму: «Тисячолітня практика виховання вірних у дусі післярозкольного греко-латинського протистояння, а також 400-літня практика такого виховання у дусі післяберестейського суперництва в Україні істотно затемнили в душах українських християн ікону євангельського благочестя. Втрати й поразки на шляху дотеперішніх об'єднавчих зусиль із боку українських Церков яскраво засвідчують, що приступати до вирішення майбутньої долі Київської Церкви з таким багажем неможливо». А в посланні «Про утвердження патріяршого усторю Української Греко-Католицької Церкви» в подібному дусі застерігає від викривленого розуміння мучеництва: «Факт героїчного мучеництва є яскравим свідченням зрілості віри членів нашої Церкви. Це духовний скарб, з якого щедро черпають наступні покоління вірних. Проте статус патріархату УГКЦ не має бути нагородою її вірним за мучеництво. Таке тлумачення згаданої християнської чесноти може спотворити її великий духовний зміст. Нагорода для мучеників — на Небесах, а тут, на землі, мучеництво стає фундаментом, на якому зростає Церква. Основоположними елементами у цьому фундаменті є любов до Бога і ближнього, вірність правді, вміння прощати кривдників, відчуття солідарності з тими, що в потребі, тощо. Патріархат, збудований на такому фундаменті, утвердиться навіки, бо його визнає сам Господь».

Прощальне слово Президента України Петра Порошенка.

«Santo subito» — таким плагіатом виражається в нас переконання, що Блаженніший Любомир чимшвидше повинен бути проголошений святим. Не поділяю такої нетарплячки. Чому? Бо у квітні 1990 році в Любліні, промовляючи на Конгресі мирян УГКЦ, він сказав: «За цей сорокарічний час величезний вклад у існування нашої Церкви зробили миряни. Якби не вони — Церква перестала б існувати. Тільки завдяки тому, що миряни витримали в своїй вірі. що охороняли священиків, що уможливлювало їм працю — тільки завдяки цьому Церква вдержалась». «Хочу бути людиною» — ці слова Блаженнішого Любомира цитується сьогодні. Як справді скромна людина він мабуть не хотів би стати святим у Церкві перед тими, завдяки кому ця Церква взагалі існує.

о. Богдан Панчак

Два ювілеї
в одній парафії

Урочисто й за участю багатьох достойних гостей, місцевої та воєвідської адміністрації, відсвяткувала греко-католицька парафія Воздвиження Чесного Хреста в Гурові Ілавецькому у суботу 3 червня ювілей 60-ліття існування та 60-ту річницю депортаційної акції «Вісла», в результаті якої більше 140 тис. українців, головно безвинних селян, опинилися на землях, проворно називаних пропагандою «відзисканими» (повернутими).

Читаємо записи спогадів депортованих, а в них часто віднаходимо гіркі слова туги за минулим, а зокрема за рідною церквою та щонедільними і празничими літургіями, за святами і обрядами, які з ними були пов'язані. Проте на початок відбудови релігійного і культурного житття довелося чекати цілих десять неспокійних, переповнених страхом і підсичуваних неприязною пропагандою літ.

З історії

Вірні перед Ювілейною брамою.

Греко-католицька парафія Воздвиження Чесного Хреста в Гурові Ілавецькому свій організований початок бере від 7 квітня 1957 р. Тоді-то, на празник Благовіщення, о. Іван Булат, відправив у місцевому католицькому храмі першу, як же довго очікувану, літургію в рідному обряді. І так почалася співпраця з латинниками, яка протягнулася аж до 6 червея 1982 р. Як складалася тоді ця співпраця можемо переконатися читаючи письмо складене греко-католицьким церковним комітетом до Уряду у справах віросповідань у Варшаві. Письмо датоване квітнем 1965 р. Читаємо: «Prośba. My obywatele Polski Ludowej — wyznania grecko-katolickiego zwracamy się z uprzejmą prośbą do Urzędu do Spraw Wyznań w Warszawie o łaskawe przydzielenie nam domu na modlitwy w Górowie Iław. Otóż nadaża się ku temu okazja, kościół wyznania ewangielickiego w Górowie Iław. przejdzie z braku wiernych na własność Państwa, aby wtenczas przydzielono nam. Byśmy mogli tak jak nasi współbracia w Dobrym Mieście, Pienieżnie, mieć swój dom modlitwy. Dotychczasowe nabożeństwa odbywają się w kościele rzymsko-katolickim w Górowie Iław., które nastręczają obu stronom wiele kłopotu. Dlatego też prośmy byśmy mieli oddzielne pomieszczenie na nabożeństwa. Nadająca się okazja z braku wiernych w mieście obrządku ewangelickiego byłaby dobrym rozwiązaniem naszej prośby. Obiekt zabytkowy byłby zabezpieczony, a my obywatele Polski wyznania grecko-katolickiego mielibyśmy swój dom modlitwy…" (збережена мова оригіналу).

Як можна було сподіватися, прохання комітету залишилося проханням, а передача комунального майна (купівля), згадуваного ґотичного храму могла здійснитися щойно у 1981 році, коли вже греко-католицьким парохом був о. Юліян Ґбур. Тодішній Начальник Міста і Ґміни, п. Вітольд Шумарський прихилився до прохання й невживаний храм (у дуже занедбаному стані) став власністю гурово-ілавецької парафії Воздвиження Чесного Хреста. Ведені у скорому темпі будівельні роботи дозволили на те, що вже 6 червня 1982 р. можна було відправити першу літургію.

Власна церква, згодом обладнана іконостасом і настінними розписами проф. Юрія Новосільського, стала центром релігійного, але і культурного життя. О. Юліян Ґбур постарався про оснащення у церковній вежі залу, в якому молодь української школи та діти з пунктів навчання української мови могли вільно зустрічатися на уроках катехизм, чи вести репетиція. Вміло ведена освітня праця дала результати, бо ж до сьогодні парафія має шіснадять священичих покликань.

З відходом отця Ґбура, вже тоді єпископа, на Україну, парохами були: о. Василь Стойка, о. Станіслав Тарапацький, о. Євген Попович. Сьогодні про парафію, храм та паству дбає о. митрат Іван Лайкош гідно продовжуючи та розвиваючи діло розпочате попередниками.

Празник у річницю парафії та виселення

Торжество, яке здійснилося у суботу 3 червня, почалося від освячення ново збудованої вхідної брами, що запроектована у стилі, який поєднує мотиви ґотики з архітектурою східної церкви. Оствятив будівлю, за участю греко-католицького, римсько-католицького, православного та аугсбурзько-євангелічного духовенства Перемисько-Варшавський Митрополит Євген Попович.

У літургії, що зараз почалася, очоленій Архиєпископом, взяв участь репрезентаційний хор Об'єднання українців у Польщі під диригуванням Ярослава Вуйціка «Журавлі". На закінчення відправи хор ще виступив з ювілейним концертом.

У слові до вірних, які до Гурова Ілавецького також прибули із сусідських парафій, Митрополит зокрема відзначив, що ювілей цієї парафії, це також свято всієї Греко-Католицької Церкви у Польщі: Дорогі, шістдесят років тому ви зазнали трагедії, бо як же по іншому назвати прогнання вас з батьківських земель, коли-тио примусили вас покинути свої домівки, церкви та піти в чужину. Проте, помимо цієї ж трагедії, ви мали свідомість, що треба бути з Ісусом, треба пам'ятати про святий хрест. Ви про нього пам'ятали і перемогли. Знаком цього очевидний факт, що помимо всяких перешкод, ви постаралися зорганізувати релігійне життя, та також і культурне та освітнє. А те, чого ви домоглися, розивиєте до сьогодні.

На закінчення о. митрат Іван Лайкош подякував присутнім за участь та жертву. Заслуженим для парафіяльного буття вручив почесні грамоти. Торжество доповнили спеціально підготованим спектаклем на тему депортації українського населення у 1947 році молодь з місцевої української школи, вокальний дитячий ансамбль з Ольштина «Сузірячко» та хор «Журавлі».

Літургію та ціле торжество закінчили вітання від делегацій та предствників адміністрації, які також були присутні у церкві. Віце-маршалок вармінсько-мазурського воєвідства, Мирон Сич, зокрема відзначив, що дана подія, це велике свідоцтво багатої, різноманітної та високої культури регіону й доброго співіснування людей різних конфесій, які також вміють підтримувати себе у щоденному житті, часом дуже непростому.

Подія, тридиційно, закінчилася спільною трапезою господарів та гостей на прицерковному майдані, де був час на спогади і розмови.

Богдан ТХІР

У торжестві взяли також участь представники римсько-католицького, православного та аугсбурзько-євангелічного духовенства.

"Вітаємо Вас, Владико, в наших порогах".

В церкві разом з вірянами і працівники адміністрації.

До Гурова Ілав. прибули вірні з різних місцевостей воєвідства.

Співають «Журавлі».

Послання

до єпископів, духовенства, монашества та мирян УГКЦ у сімдесяту річницю акції «Вісла»

(Продовження з 1 сторінки)

кого приниження зазнала Українська Греко-Католицька Церква на своїх рідних землях протягом сорока п'яти років переслідування. Усі без винятку єпископи потрапили до в'язниці. Сотні священиків і тисячі найбільш ревних вірних були заарештовані, вислані на примусові роботи і довічне поневолення. У цієї Церкви відібрали всі храми, духовні семінарії та видавництва, знищили всі її церковні структури. Її позбавили навіть права на власне ім'я. Назва цієї Церкви звучала тільки тоді, коли на неї зводили наклепи».

Подібні випробування випали і на долю Греко-Католицької Церкви в Польщі. Єпископи і священики в переважній більшості були змушені покинути Перемишльську єпархію, а храми були відібрані та зачинені. Єпископів Йосафата Коциловського і Григорія Лакоту та значну кількість священиків і вірних арештували й вивезли до табору в Явожні. Ті, що залишилися на волі, були змушені діяти підпільно.

У такій драматичній ситуації Апостольська Столиця надала спеціальні права примасам Польщі, щоб узяли під душпастирську опіку розпорошених по всій території вірних і духовенство зруйнованої комуністичною владою Перемишльської єпархії та Апостольської адміністрації Лемківщини. Священики, які мужньо протистояли тоталітарній системі, наражаючись на величезну небезпеку, все-таки надалі служили своїм вірним: організовували душпастирство, хрестили дітей, сповідали та вінчали нові подружжя. Так посеред смертельної небезпеки в житті нашої Церкви і нашого народу діяв Дух воскреслого Христа, який провадив нас «через терни до зірок», через утиски — до слави нового відродженого в Господі нашого церковного і національного буття.

Нехай же буде дяка Богові, який дає нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа (1 Кор. 15, 57).

По сорока роках переслідувань Греко-Католицької Церкви в Польщі, у 1989 році, їй було повернуто право на існування та свободу. Зараз вона переживає своє духовне відродження і може успішно розвивати парафіяльне життя, проводити катехизацію та плекати свою візантійсько-українську ідентичність. Усе це стало можливим великою мірою завдяки жертовному служінню і невтомній праці її незламних духовних провідників та мирян, які любили свою Церкву, присвячували їй усе своє життя, свої сили та здібності. Заради неї вони терпіли переслідування, страждання і нелюдські приниження. Усі вони залишаються в нашій пам'яті і в серцях як непохитні та віддані до кінця Богові, рідній Церкві-мучениці та прабатьківській вірі. За це героїчне свідчення складаємо їм від імені всієї Української Греко-Католицької Церкви подяку, яка випливає з глибини нашого серця, сповненого невимовною вдячністю.

Віддаємо данину вдячності архипастирям — єпископам, які доклали величезних зусиль, піднімаючи нашу Церкву з руїни. Дякуємо священикам і богопосвяченим особам, які з гідною захоплення посвятою працювали в щоразу чисельніших новостворених громадах. Із пошаною звертаємо погляд на кожну родину, у котрій зберігали греко-католицьку тотожність через щоденну молитву, читання Катехизму та Святого Письма. Схиляємо наші голови перед бабусями, дідусями та батьками, які не боялися і присвячували

свій час релігійному вихованню своїх дітей та онуків, допомагаючи їм залишитися вірними своїй Церкві, традиції та духовності.

Цю нашу подяку остаточно скеровуємо до Господа Бога, який став «скелею пристановища для нас, твердинею міцною, щоб нас врятувати» (пор. Пс. 71, 3). Це Господь дав силу своєму народові (пор. Пс. 29, 11) і необхідну благодать, щоб посеред жорстоких переслідувань і утисків не захитатися у вірі, не відступити від Христа, але протягом майже півстоліття давати свідчення перед світом про Божу силу, яка виявляється у людській немочі, а навіть — у людському безсиллі (пор. 2 Кор. 12, 9–10). Тепер ми, спогадуючи трагічний досвід, який пережили сини і дочки нашої Церкви та нашого народу в минулому столітті, спільно можемо свідчити перед Богом і перед іншими народами: «Все, що народжується від Бога, перемагає світ. І оце перемога, яка перемогла світ: віра наша» (1 Ів. 4, 5).

Отож, мої любі брати, будьте тверді, непохитні, визначайтесь у ділі Господнім повсякчасно та знайте, що труд ваш у Господі не марний (1 Кор. 15, 58).

Сьогодні постає перед всіма нами завдання не тільки згадати невинні жертви та засудити скоєне супроти нашої Церкви зло, а й зробити так, щоб це зло вже більше нами не володіло, але щоб було повністю подолане Христовим Духом прощення, примирення і любові. Тому чергова річниця проведення злочинної депортації повинна слугувати нам нагодою для зцілення пам'яті, щоб, пізнавши правду, ми силою і діянням Божого Духа стали вільнішими та сильнішими.

Ми хочемо пізнати всю правду не для того, щоб зосереджуватися над завданими кривдами чи нарікати або дорікати іншим. Ми хочемо перемогти біль прощенням, насильство — лагідністю, зло — добром. Ми хочемо оздоровлювати нашу пам'ять, щоб не бути її заручниками. Ми хочемо пам'ятати, щоб запобігати і в такий спосіб шукати справжнього примирення та порозуміння.

Тож пам'ять про акцію «Вісла» та її трагічні наслідки має привести нас до міжнаціонального польсько-українського порозуміння та діалогу. Із вдячністю стверджуємо, що в польському церковному і суспільному середовищі не бракує людей, відкритих до цієї спільної мандрівки зцілення, взаємного прощення і повного примирення. Ми переконані, що лише благодаттю Святого Духа — Духа любові, святості та прощення — можемо лікувати рани нашої національної пам'яті, любити Бога і ближнього та в мирі будувати наш спільний європейський дім, запевняючи гідне майбутнє для прийдешніх поколінь українців і поляків, що споконвіку жили і надалі повинні жити поруч, як добрі сусіди і брати у вірі.

Той же Дух Святий — «Дух істини і життя Податель» — нехай дасть усій нашій Церкві в Польщі натхнення до нової надії і до оживлення духовного життя в наших парафіях, спільнотах і родинах. Теперішні часи спонукають особливо молоде покоління вірних Української Греко-Католицької Церкви йти вперед: бути вимогливими до самих себе, ставити собі високі цілі й намагатися осягнути їх, крокуючи дорогою Божих заповідей, Христової євангельської науки.

Серед викликів, які стоять перед Церквою в Польщі, є необхідність оживити наше парафіяльне життя у світлі програми «Жива парафія — місце зустрічі з живим Христом». Нашим великим побажанням до всіх душпастирів і вірних є так організовувати парафіяльне життя, щоб наші церковні громади дійсно були місцем плекання і передавання живої віри, –віри, яка кормиться Святими Таїнствами та Божим Словом і яка проявляється в діяльному служінні ближньому, незалежно від конфесійної чи національної приналежності. Особливу опіку слід запевнити молоді та нашим родинам, які мають ставати не лише адресатами проповіді Церкви, а й активними співпрацівниками пастирів у ділі проголошення Євангелія в сучасному світі. Ще одним важливим завданням для нашої Церкви в Польщі, як, зрештою, у багатьох країнах західного світу, є належна відкритість та інтегрування новоприбулих з України до наших парафіяльних структур і громадських організацій. Тут необхідно проявити велику творчість і дати себе провадити Святому Духові, який спонукає Церкву шукати розпорошених і загублених овечок (пор. Мт. 18, 12–13) та «єднає усю церковну спільноту» (Стихира з Вечірні П'ятдесятниці). Урешті, маємо бути готовими і відкритими ділитися скарбом нашої віри з усіма, із ким ми живемо на тій самій землі, даючи свідчення великим ділам Божим, які проявилися в житті нашої Церкви і нашого народу. Словами самого Христа Господа закликаємо всіх пастирів і вірних нашої Церкви в Польщі: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5, 16).

Із цими думками і побажаннями огортаємо всіх вас нашою молитвою та любов'ю у Христі-Господі, поручаючи вас небесному покрову і заступництву Пресвятої Богородиці та усіх святих і блаженних новомучеників української землі!

Благословення Господнє на вас!

+ СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві, при Патріяршому соборі Воскресіння Христового, у день Преподобного Ісаакія Далматського, 12 червня 2017 року Божого

Послання

Владики кир Володимира Ющака

Слава Ісусу Христу!
Дорогі у Христі Брати і Сестри,

Традиційно, від кількох вже років, в день Зіслання Святого Духа проводимо у всіх парафіях Вроцлавсько-Ґданської Єпархії фінансову збірку на потреби зв'язані з будовою парафіяльних церков та парафіяльних домів. Звичайно ми теж ділили зібрані того дня гроші у рівній частині поміж кілька заангажованих у будівельні процеси парафій. В минулому році ми вперше вирішили переказати всі зібрані гроші одній парафії, щоб вона сильніше відчула братерську допомогу з боку всіх інших громад нашої єпархії. І так, парафії в Ґожові, яка змагається з трудом ремонту та адаптації бувшої шпитальної каплиці на парафіяльну церкву, ми переказали понад 24 тис. зол. Дозволило це о. Пароху та парафіянам Ґожова приспішити процеси зв'язані з виготовленням необхідних проектів та провести вступні будівельні роботи.

В цьому році зібрані на Зелені Свята пожертви мали бути первісно призначені на потреби зв'язані з завершенням будови парафіяльного дому у Зам'єніцах, який місцева парафіяльна громада від кількох років будує з великою посвятою та жертвенністю. Однак недавно, на моє ім'я, надійшло прохання від Митрополита Перемисько-Варшавського архієпископа Євгена (Поповича), щоб наша єпархія включилась у підтримку ремонту каплиці на Горі

(Закінчення на 9 сторінці)

Проща на Гору Явір, 2016 р.

Храм, що поруч замку

«Згадуються мені слова покійного сьогодні владики Юліяна Ґбура, засновника нашої парафії, який приїздив до Лідзбарка Вармінського тоді, перед чверть століттям, у товаристві присутнього з нами сьогодні о. митрата Андрія Сороки. Отже, владики сказав тоді, що ми вже з моментом заснування парафії перестаємо бути гістьми в сусідів, а маємо взяти на себе обов'язок дбати про все, що тут буде творитися. І ви постаралися».

Ті слова, що їх, між іншими, почули вірні греко-католицької парафії св. Кирила і Мефодія у Лідзбарку Вармінському у привітальній мові до перемиско-варшавського митрополита Євгена Поповича, засвідчують певну істину. Спільнота, яка двадцять п'ять років тому засновувала парафію, а потім завдяки прихильності місцевої влади стала власником технічного будинку (давнього маґазину-зерносховища), скоро постаралася, щоби адаптувати його на церкву. Це не одинокий приклад. Подібною дорогою йшло більше громад вармінсько-мазурського воєвідства, які від переселення у 1947 році, щойно на початку дев'яностих

Лідзбарський храм.

років минулого століття, після політичної трансформації, могли реалізувати свої тихі мрії. У суботу 27 травня парафія в історичному Лідзбарку Вармінському відзначала свій двадцять п'ятий ювілей.

Далі о. Богдан Ситчик, сьогоднішній парох лідзбарської парафії, згадав перших священиків, які тут працювали, а були це: о. Ярослав Москалик, о. Станіслав Тарапацький, о. Ярослав Гостинський. Подякував їм за труд перших років та шлях, яким громада йде сьогодні. А дійсність така, що давній, досить запущений колись закуток міста неподалік давнього замку вармінських єпископів, сьогодні це задбане місце, в центрі якого красується східньої архітектури храм.

Вітаючи усіх присутніх у цей святковий день у храмі, Митрополит зокрема подякував усім людям дорої волі, які допомогли утворити лідзбарську парафію. Відзначив важливу роль латинського духовенства, в порогах чиїх храмів почали правитися перші греко-католицькі богослужіння, що стало першим кроком до самостійності. Подякував цивільній владі за переказання даного об'єкта, що згодом став храмом і також за кожен жест доброї волі, які ніколи не можуть бути забуті. Зокрема відзначив факт, що були побачені й вислухані потреби меншості, які сьогодні плодоносять.

В день свого ювілею лідзбарська парафія була нагороджена почесною грамотою від Митрополита.

Заключним моментом торжества стали символічні подарунки складені делегаціями на руки отця пароха, а потім спільна трапеза та спогади й вітання за парафіяльними столами на прицерковному майдані з видом на ґотичний замок вармінських єпископів.

Богдан Тхір

Кир Євгена вітають делегації від цілої парафії.

У храмі твкож представники влади міста.

Спільна фотографія на закінчення празника.

Канонічна візитація

3 та 4 червня 2017 р. у Валчі відбулася канонічна візитація Вроцлавсько–Ґданського ординарія кир Володимира Ющака. Така візитація відбувається лише один раз на п'ять років. На програму зустрічі з єпархом склалися спільні моління на Літургії, зустрічі з парафіянами, розмова зі священиком та відвідини родин. Була також, звичайно, провірка документації.

У суботу 3 червня Владика Володимир зустрівся з 2 родинами валецької парафії. Це нагода краще пізнати життя парафії. Після обіду відбулася провірка парафіяльної документації та розмова зі священиком про дальшу діяльність на майбутнє.

У неділю 4 червня з нагоди празника Зіслання Святого Духа відправлено Архиєрейську Літургію, яку очолив Ординарій Вроцлавсько–Ґданської Єпархії у співслужінні о. Аркадія Троханівського та дякона о. Івана Ядловського з Кошаліна. На початку діти, представники парафії та парох звернулися з вітальним словом до Владики. Опісля канонічний звіт за останніх 5 літ душпастирської праці перед Владикою та вірними представив парох о. др Аркадій Трохановський. У звіті душпастир валецької спільноти говорив про молитовне життя парафії, катехизацію вірян, участь вірних у Святих Таїнствах, активну участь парафії у різних заходах Вроцлавсько-Ґданської Єпархії, про будівельні праці в парафії, а також про фінансові питання та душпастирські виклики на майбутнє.

У проповіді Кир Володимир говорив про розуміння діяльності Святого Духа та про Його овочі та наслідки. Подія Зіслання Святого Духа ставляє також сучасним вимоги. Це молитва у спільноті, це свідомість, що Святий Дух діє в нас — ми Ним наповнені та, вкінці, ми маємо проповідувати Боже Слово. В дальших словах Владика Володимир відзначив, що з празником поєднана у Валчі канонічна візитація. Зіслання Святого Духа має у Валчі своє важливе місце. З цього свята у 1959 р., 21 червня відслужено у тому иісці першу літургію для греко-католиків. Це був початок нового життя. Канонічна візитація це нагода, щоб приглянутися, як виглядає життя у парафії. Вчинити рефлексію над тим, що зроблено і що можна ще зробити на майбутнє. Це також постійне змагання за свою церковну ідентичність — як вміти бути надалі греко-католиком на чужині. Як вміти відкрити спільноту на мішані подружжя чи, вкінці, на наших заробітчан, які приїжджають з України? Як вчити молодь, яка виїжджає до великих міст, щоб не

(Закінчення на 9 сторінці)

Канонічна візитація почалася від Архиєрейської Служби Божої.

XXV Фестиваль
Сакральної Творчості в Білому Борі

„Будьте відважні у вашому християнському житті, так як сьогодні на сцені" — сказав Владика Володимир Ющак до дітей та молоді, учасників XXV Фестивалю, під час Молебня до Богородиці.
У суботу 27 травня 2017 р. у Білому Борі відбувся XXV Фестиваль Сакральної Творчості для дітей та молоді з кошалінського та слупського деканатів. Виступив також гурт „Слово" з парафії з Познаня, який захопив усіх своїми піснями. У зустрічі взяло участь близько 130 дітей. Кличем ювілейного Фестивалю були слова з Псалму 106,1 — „Хваліте Господа, бо добрий, бо милість його повіки". У році, в якому відзначаємо 70-ті роковини акції „Вісла" почули ми також багато пісень та віршів про пам'ять та любов до рідної землі.

Фестиваль Сакральної Творчості відкрили Владика Володимир Ющак та о. др Ярослав Роман, який як співорганізатор пригадав історію Фестивалю починаючи від осіб завдяки, яким це діло почалося. Подякував о. Йосифу Улицькому — пароху Ґданська, с. Надії Ковальчик — тепер у парафії в Парижі, Ірині Дрозд — яка була директоркою школи у Білому Борі та с. Меланії Кузьо, яка з 1995 р. постійно бере участь у підготовлені Фестивалю. Перший Фестиваль відбувся у 1992 р. перед празником Різдва Пресвятої Богородиці, а кличем були слова Ісуса Христа: „Дозвольте дітям прийти до мене". Директор Катехитичного відділу о. др Ярослав Роман зауважив, що Фестиваль, це джерело євангелізації та чудова нагода до акивізації дітей та молоді. Кожний Фестиваль стає святом радості, святом розспіваних дітей.

Опісля слово надано Владиці Володимиру, який привітав усіх учасників та подякував організаторам, що можемо відзначити ювілейний XXV Фестиваль. Це також велике зусилля опікунів, які кожного року підготовляють дітей та молодь. Владика сказав, що варто було організувати тих 25 Фестивалів і одночасно треба їх продовжити, щоб можна було відзначати чергові, 30, 40 та 50-ті.

Учасники Фестивалю виступали поодиноко та в групах, підготовлені священиками, сестрами та вчителями. І так могли ми побачити дітей з Білого Бору, Старґарду, Познаня, Кошаліна, Щецінка, М'ястка, Валча, Члухова, Битова, Ґданська та учнів білобірського ліцею. Сцена Фестивалю була спаравді місцем правдивої місії Ісуса Христа. У піснях, віршах чи в коротких п'єсах молоді артисти славили Бога, розповідали біблійні історії та заохочували, щоб пам'ятати про рідну землю та Україну. На закінчення виступів кожний учасник отримав в нагороду грамоту та солодке. Організаторами Фестивалю були Катехитичний Відділ та Душпастирська Комісія до справ дітей та молоді Вроцлавсько-Ґданської Єпархії, а також греко-католицька парафія і українська школа ім. Тараса Шевченка в Білому Борі. Організатор першого Фестивалю — о. Йосиф Улицький був захоплений виступами дітей та молоді: учасники показали високий рівень. Могли ми побачити різноманітність та багатство артистичних форм. Це велике зусилля кожного опікуна і їм усім треба подякувати за таку ревну працю.

Після Фестивалю були нагороджені учасники біблійного художнього єпархіального конкурсу: „Бібілійні оповідання з Книги Виходу" організованого Душпастирським Відділом до справ дітей та молоді. Лауреатів назвав о. др Аркадій Трохановський, а переможців та вирізнених осіб нагородив Владика Володимир Ющак. Жертводавцями приз були: німецька добродійна організація — Renovabis та Молодіжний фонд Вроцлавсько-Ґданської Єпархії.

Учасники та глядачі XXV Фестивалю Сакральної Творчості в Білому Борі.

Зустріч дітей та молоді завершив Молебень до Богородиці, який відслужив Владика у співслужінні отців: о. Степана Прихожденко та о. др Аркадія Трохановського. У проповіді Владика Володимир сказав: Будьте відважні у вашому християнському житті, так як сьогодні на сцені. Це не був змарнований час. Варто сьогодні тут було бути. Були різні елементи: рідна земля, Україна та християнські наші питання. Ми не можемо забувати про наше життя, в якому маємо постійно дбати, щоб християнські вартості були на першому місці. Вміймо про це говорити та вчімося їх вводити в життя. Ви показали велике багатство ваших здібностей. Почули ми слово, пісні, музику, а також побачили ми два ансамблі з Познаня та Гданська. Ви показали високий рівень. Дякую всім учасника — дітям, молоді, опікунам, сестрам, священикам та організаторам Фестивалю.

Після Молебня Владиці Володимиру подякував о. др Ярослав Роман, а перед Церквою зроблено спільну знмку. Зустріч закінчилась іграми та конкурсами для дітей.

о. др Аркадій Трохановський

Гості зі Львова у Вроцлаві

В днях 11–14 червня 2017 року у Вроцлаві гостювали представники Українського Католицького Університету на чолі з ректором отцем доктором Богданом Прахом та почесним президентом УКУ владикою Борисом Ґудзяком, котрий приєднався до делегації в понеділок.

Кожен з днів перебування гостей у Вроцлаві розпочинався ранішньою Божественною Літургією в соборі Воздвиження Чесного Хреста. В часі візиту делегати УКУ мали нагоду познайомитися з культурою і історією Вроцлава, а також взяти участь в важливих зустрічах і конференціях.

В неділю після Божественної Літургії і зустрічі з парафіянами вроцлавської катедри, була можливість відвідати Халю Століття, Центрум Познавче, Панораму Львова, Африкаріум, а на завершення дня оглянути показ мультимедійного фонтану.

В понеділок на запрошення президента Вроцлава Рафала Дуткевича делегати УКУ прибули до Міської Ратуші, де зустрілися з президентом Рафалом Дуткевичом і ректором Вроцласької Політехніки проф. Тадеушом Лютим. Перед обідом також взяли участь в прелекції владики Бориса Ґудзяка, котру він виголосив в Великій Залі Ратуша з нагоди XX річниці Міжнародного Євхаристійного Конгресу, тема доповіді «Правда — довіра — спільнота». Після обіду та відвідин Острова Тумського в світлиці при вроцлавській парафії гості зі Львова вислухали владику Володимира Ющака, котрий представив слухачам ситуацію Греко-Католицької Церкви в Польщі її історію та сьогодення.

Візит у Вроцлавському університеті.

Зустріч з Президентом Вроцлава Рафалом Дуткевичом.

В вівторок на Університеті Вроцлавському відбулася зустріч з ректором проф. Адамом Єзєрскім, також делегати оглянули Аулю Леопольдіна і Ораторіум Маріанум, а пополудні відбули візити в Дольносльонскій Школі Вищій і Центрі Історії Заєздня.

Середа — останній день перебування у Вроцлаві львівських гостей, як звичайно розпочався Божественною Літургією. Останнім пунктом програми у Вроцлаві були відвідини Народного Закладу ім. Оссолінських і вистави з нагоди 200-ліття цієї установи, після якої представники УКУ переїхали до Войновіц, де взяли участь в конференції, зорганізованій Колегією Східної Європи на тему польсько-українських відносин.

(ред)

Миколай Чарнецький

14 грудня 1884 р. у селі Семаківці на Івано-Франківщині у бідній хатині Олекси та Параскевії Чарнецьких народився син Миколай. Можливо, він став би святим і коли б залишився вбогим селянином, але Провидінням Божим став славним єпископом-чудотворцем.

Його мати була сиротою й виховувалася на приходстві о. Каратницького, місцевого пароха. Священиче подружжя найбільш полюбило малого Миколая, хоча було прихильне до усіх дев'ятьох малих Чарнецьких. Саме завдяки парохові майбутній святець здобуде освіту: спочатку у школі, потім — у Станіславівській (тепер Івано-Франківськ) гімназії. Після її закінчення Миколай зголосився кандидатом до духовного стану, і владика Григорій Хомишин вислав його на студії до Рима. Проведені там п'ять років мали величезний вплив на його інтелектуальний і духовний зріст. Там він познайомився із визначними постатями Церкви (зокрема в університеті „Де Пропаганда Фіде" його товаришем був Леонід Федоров, майбутній екзарх Росії).

Свою першу Службу Божу о. Миколай — його кир Григорій Хомишин висвятив 2 жовтня 1909 р. у Станіславові — відслужив у рідних Семаківцях. Мало хто стримував сльози зворушення: син убогих селян став вченим священиком.

Отець Миколай, доктор богослов'я, став професором філософії і фундаментальної догматики у Станіславівській семінарії. У 1918-му, туди завітали отці чину Найсвятішого Ізбавителя, і знайомство з ними вплинуло на багатьох. Невдовзі і отець-доктор приступить до покірного виконання обов'язків новіціату.

Коли через деякий час отці-редемптористи відкрили ювенат, о. Чарнецький став простим учителем. Займався місіями, перекладав українською твори св. Альфонса Ліґуорі, засновника чину.

З середини 1930-х отці ЧНІ почали апостольську працю на Волині — місцеві українці ще пам'ятали, як їхні діди молилися у єдності з Римським Архиєреєм (до винищення в Російській імперії уніатства). До того ж, після війни там опинилось багато українців-католиків з Галичини. У 1926 році о. Миколай ознайомлюється з релігійною ситуацією на Волині і переконується, що українці загалом прагнуть з'єднання. Звіт про можливості унійної праці о. Миколай Чарнецький надіслав до Конгрегації Східних Церков і до протоігумена. Апостольська праця, душею якої був о. Миколай, приносить плоди (загалом у 1927 р. до з'єднання зголосилося 5 тис. осіб).

Але труднощі поставали і з боку польського, і від православного керівництва. Виникла потреба в єпископі східного обряду з повною юрисдикцією на волинських землях. Й Рим іменує о. М. Чарнецького титулярним єпископом Лебедським і призначає Апостольським Візитатором вірних українського обряду на Волині, Підляшші та Поліссі. Приголомшений він пише співбратам: «…Мене вдарив грім… прошу всіх о ласкаві молитви, яко нищ і убог єсьм аз».

8 лютого 1931 р. у Римі відбулись єпископські свячення. Коли на сходи вівтаря впала митра, дехто побачив у цьому провіщення мучеництва, митрополит А. Шептицький у посланні з нагоди свячень пише: «Преосв. Миколай є монахом всеціло відданим справі Унії, що … по-божому розуміє потреби і труднощі уніостичної праці серед українського і білоруського народу… Вмів у своїх обрядах пристосуватися до потреб народу».

Під час вибуху ІІ Світової війни єпископу Миколаю заборонили перебувати на Волині. Він переїхав до Львова, став викладачем Львівської Богословської Академії. «Був ходячою добротою», — згадував один із студентів.

Трагічне 10 квітня 1945 р. (коли заарештували всю єрархію УГКЦ) застало владику у львівському монастирі. У нього забрали нагрудний єпископський хрест і перстень. На порозі кир Миколай попросив протоігумена о. де Вохта про останнє розгрішення. Спочатку єпископа тримали у львівській в'язниці, потім — у київській. Навіть енкаведисти вважали його святим. Милосердним і покірним запам'ятали його і в сибірських таборах. Зі спогадів співв'язня у маріїнському таборі, д-ра Княжинського: «Він ходив по зоні і шукав нещасних. Щодня приходив до мене, вдивлявся в моє обличчя і знаходив слова потіхи, … Бувало, прийде до мене й тиче мені в руки хоч дві кістки цукру або головку часнику…» Та були в таборах і такі, що зловживали довірою владики й обкрадали з останнього. «Господь дав — Господь взяв», — казав він.

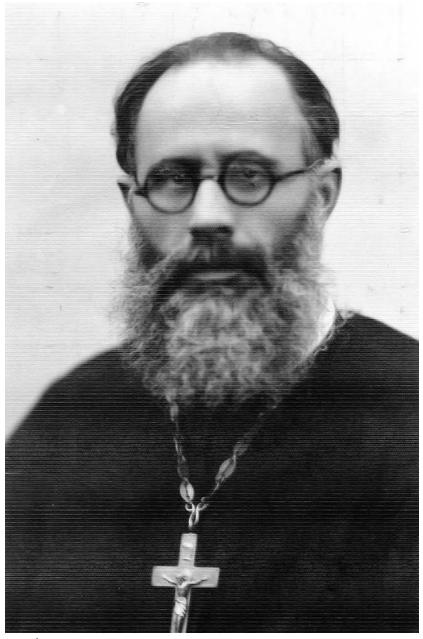

б. п. Кир Миколай Чарнецький.

Здоров'я єпископа-мученика щоразу дужче занепадало, й у 1956 р. власті звільнили його й відіслали до Львова — боячись, аби не помер на засланні. Зі спогадів сестри Миколаї чину св. Вінкентія: «Наші священики привели його з вокзалу до нас на вул. Огієнка. Як увійшов — запала хвиля мовчання. Страшно було дивитися: худесенький, шкіра та кості… Тоді пішли до каплички. Владика сів на крісло, сперся на паличку — таку нещасну, звичайнісінький патик. Сестри дуже плакали».

Після повернення єпископ висвятив понад 10 священиків. Помер 2 квітня 1959 року, у Хрестопоклонну Неділю. Останні свої слова звернув до Божої Матері Неустанної Помочі, яку глибоко почитав усе життя.

Катерина ЛАБІНСЬКА (рісу)

* * *

Зважаючи на свідоцтво праведного життя блаженної пам'яті Кир Миколая Чарнецького, зокрема, його витривалість, мужність та вірність Христовій Церкві, виявлені в часи переслідувань, в 1960 році розпочато беатифікаційний процес. 2 березня 2001 року процес завершився на єпархіяльному рівні і справу передано до Апостольської Столиці. 6 квітня 2001 р. богословська комісія ствердила достовірність мучеництва Кир Миколая Чарнецького, 23 квітня факт мучеництва підтвердили збори кардиналів, а 24 квітня 2001 року Святійший Отець Іван Павло ІІ підписав декрет про беатифікацію єпископа Миколая Чарнецького як блаженного мученика за Христову Віру. Під час Святої Архієрейської Літургії 27 червня 2001 року Божого у Львові Святійший Отець Іван Павло ІІ проголосив Миколая Чарнецького блаженним.

Пам'ять блаженного вшановуємо 27 червня.

(ред)

„Чим можу послужити?"

— запитував Блаженніший Любомир

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового у Києві вірні на чолі з Отцем і Главою Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішим Святославом помолилися Заупокійну Божественну Літургію на дев'ятий день після відходу у вічність Блаженнішого Любомира. Після Літургії Блаженніший Святослав відслужив Панахиду в крипті Собору, де спочиває Блаженніший Любомир.

Із Главою Церкви співслужили: владика Борис (Ґудзяк), Єпарх єпархії Святого Володимира Великого в Парижі для українців візантійського обряду у Франції, країнах Бенілюксу та Швейцарії, владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ, владика Йосип (Мілян), Єпископ-помічник Київської Архиєпархії, та священики, що прибули на Літургію.

Під час проповіді до вірних владика Богдан (Дзюрах) відзначив, що сьогодні, на дев'ятий день після смерті Блаженнішого Любомира, ми ще не можемо сказати, що вже зараз відчуваємо всю його велич. Адже ще за життя ми всі відчували, якою праведною і великою людиною був цей пастир Української Греко-Католицької Церкви і духовний лідер всіх українців, як його справедливо називали.

«Ми сьогодні зібралися, аби знову поклонитися з вдячністю перед його світлою пам'яттю і подякувати Богові за той дар, — дар П'ятдесятниці, за дар Святого Духа, за плід Святого Духа, який проявився в особі і в подвижницькому служінні нашого усопшого Предстоятеля», — сказав єпископ, додавши, що в ці дні про Блаженнішого Любомира було сказано дуже багато достойних слів.

Часто звучало слово «великий». «Задумаймося сьогодні ще над однією прикметою, яка наче червоною ниткою проходила крізь всі його титули, якими обдаровували його вдячні вірні і співгромадяни. Ця чеснота є гарантією справжньої величі духовної людини. Ідеться про смирення», — зауважив владика Богдан.

Смиренність нашого Блаженнішого, розповів Секретар Синоду, проявлялася передусім у тому, що він нічого не приписував собі, а Господу Богу. Він покорявся перед Божим маєстатом і вбачав у всьому, що відбувається в житті Церкви і народу, Божий палець, Божу благодать. Коли говорив про важкі випробування, які випали на нашу Церкву в минулому столітті, то визнавав із повною смиренністю

Спершу з Кардиналом Любомиром Гузаром попрощалися у Львові, а потім у Києві.

те, що наша Церква витримала, вижила не завдяки нашим людським ділам, героїзму, а тільки завдяки Божій благодаті. Ми витримали жорсткі тривалі переслідування, бо з нами був Господь Бог.

«Оце віддавання честі Богові, — продовжив владика Богдан, — не означало, що Блаженніший Любомир самоусувався від діяльності, від праці. Навпаки. Його життєвим кредо, яке він озвучив на Майдані під час Революції гідності, були слова святого Католицької Церкви, Ігнатія Лойоли, який казав: „Нам треба довіряти Богові так, наче все залежить від Нього, а працювати — наче все залежить від нас". І Блаженніший Любомир дотримувався цього гасла. Для нього не було вихідних днів. Він весь був у праці. А коли зробив свою роботу якнайкраще, покірно знову відходив на другий план. Після важливих справ, зустрічей, заходів, сідав у своє авто, хрестився і казав: «І те за нами». Завжди дивився вперед, а те, що було за плечима, віддавав у руки Божого провидіння».

Блаженніший Любомир не шукав і не очікував почестей, слави, нагород і визнання. Він поступав смиренно і покірно навіть тоді, коли робив великі історичні кроки,

(Закінчення на 10 сторінці)

Тайна священства в Кошаліні

У суботу 17 червня кошалінська Церква була свідком чину висвячення о. диякона Івана Ядловського, який походить з Кошаліна на пресвітера. На початку богослужіння о. Митрат Богдан Галушка привітав Владику Володимира Ющака та усіх прибулих. Це вже п'ятий питомець з кошалінської парафії, який отримає Тайну Священства — підчеркнув парох кошалінської Церкви перед Божественною Літургією. У літургії взяло участь чимало священиків з вроцлавсько — ґданської Єпархії та перемисько — варшавської Архієпархії та двох латинських священиків, однокурсників о. Івана Ядловського.

У проповіді Владика Володимир Ющак пояснив чин поставлення в пресвітери. Згадав також минуле коли бракувало священиків. Тому нинішний день це велике свято цілої Церкви. Це добре, що збільшується число священиків вроцлавсько — ґданської єпархії, сказав Владика Володимир. Одночасно Ординарій Єпархії звернув увагу, що завданням нового священика буде вчити святості Божого народу. У цьому перш за все має допомогти йому проповідування Божого Слова та уділювання Святих Таїнств. Має проповідувати науку Ісуса Христа а не свою. Має нести вірним Ісуса Христа, розгрішати їх, щоб були без гріху, допомагати хворим, терплячим, освячувати усе, чого доторкнеться. Щоб священик був святий то необхідно треба молитися.

Висвячення на пресвітера відбулося під час Божественної Літургії через покладення рук єпископа і моління Церкви. Після Великого Входу, коли були принесені дари на престіл, о. Митрат Богдан Галушка привів о. диякона Івана до престолу, щоб цей отримав Тайну Священства. Тут перед Владикою диякон клакає похилаючи голову на престіл. Тоді відбувається моління. Покладаючи руки на висвячуваного, єпископ прикликає на нього благодать Святого Духа. Так, висвячуючи пресвітера, єпископ молиться: Божественна благодать, що завжди недужих оздоровлює і те, що їм недостає, доповнює, поставляє благоговійного диякона в пресвітерство. Тож помолімся за нього, щоб зійшла на нього благодать Пресвятого Духа, і промовмо всі: Господи помилуй. До молитви єпископа долучається моління Церкви, співаючи багаторазовим вигуком аксіос, коли зодягають висвяченого в священичі ризи. Тим спільнота стверджує, що став достойним священичого служіння.

На закінчення літургії о. Іван Ядловський подякував Владиці, священикам, своїй дружині Наталі, яка з дому Кришталовіч та батькам і дідусям а також усім хто прибув того дня до кошалінської Церкви. Подякував усім хто допоміг йому відкрити дорогу священства та підтримвуа його, найперше пароху о. Богданові Галушці та сестрам Служебницям. З черги о. Івана привітали наймолодші парафіян, старші та сестри. Від імені священиків Вроцлавської — Ґданської Єпархії привітав Кошалінський Декан о. др Аркадій Трохановський з Валча.

О. Іван Ядловський закінчив Греко-Католицьку Семінарію та Католицькій Університет у Люблині. Новий священик це радість для цілої спільноти мирян та духовних осіб. Перед новоєреєм тепер час приміції а о. Іванові бажаємо Божого благословення і хай Мати Божа супроводить і оберігає від зла. Будь добрим знаряддям в Божих руках.

oat, фото Tomasz Majewski

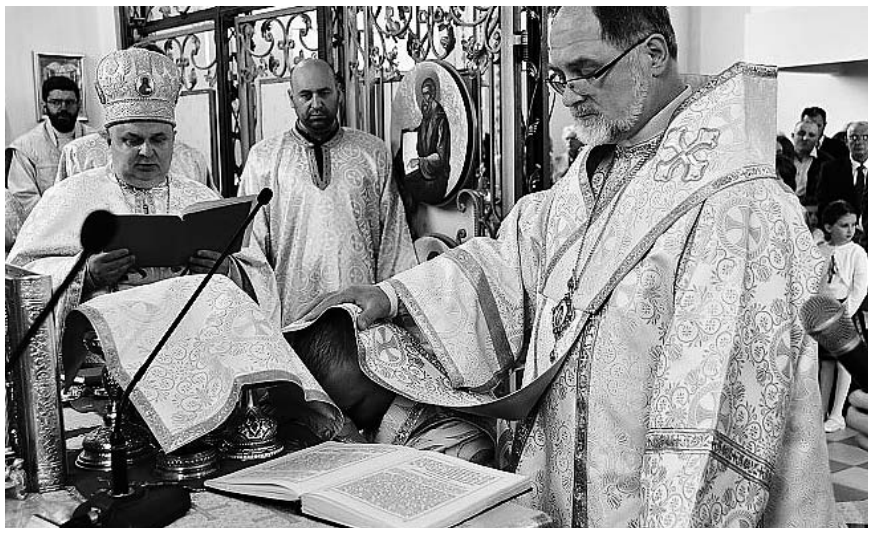

Єрейських свячень довершує Владика Володимир Ющак.

Перед іконостасом кошалінського храму.

Вітання новоієрея від наймолодших вірян.

20 червня НБ України ввів в обіг монету присвячену Йосифові Сліпому

У Музеї грошей Національного банку України 20 червня 2017 року відбулася презентація пам'ятної монети „Йосиф Сліпий", присвяченої пам'яті одного з найвизначніших мужів Вселенської Церкви XX сторіччя Блаженнійшого Верховного Архієпископа Йосифа Сліпого.

У презентації взяли участь Секретар Синоду єпископів Української греко-католицької церкви, Адміністратор Патріаршої курії Української греко-католицької церкви владика Богдан (Дзюрах), народний депутат України Юрій Шухевич, громадський діяч і дослідник новітньої історії України Василь Штокало, автор книги „Йосиф Сліпий: ректор, митрополит, в'язень, кардинал і патріарх", музеєзнавець, учений-секретар Інституту релігієзнавства (філія Львівського музею історії релігії) Олександра Киричук, заступник начальника відділу нумізматичної продукції та маркетингу Департаменту грошового обігу Національного банку України Вікторія Сузанська, а також автори ескізів монет Володимир Таран та Олександр Харук.

Вікторія Сузанська, заступник начальника відділу нумізматичної продукції та маркетингу Департаменту грошового обігу Національного банку України, розповіла, що Національний банк України 20 червня цього року увів у обіг пам'ятну монету номіналом 2 гривні „Йосиф Сліпий".

„У цьому році відзначається 125-та річниця від дня народження церковного і громадського діяча, педагога, мецената, богослова, патріарха Української греко-католицької церкви (у 1975–1984 роках) Йосифа Сліпого (мирське ім'я — Йосип Іванович Коберницький-Дичковський), — зауважила Вікторія Сузанська. — Йосиф Сліпий — символ українського незламного духу, його метою була консолідація українців у світі. Щоб ушанувати світлу пам'ять патріарха і привернути увагу суспільства до глибоких духовних цінностей, нетлінних традицій Української держави, Національний банк ввів в обіг сьогодні цю пам'ятну монету".

Владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду єпископів Української греко-католицької церкви, висловив подяку колективу Національного банку та авторам ескізів за новаторське втілення постаті патріарха Йосифа Сліпого у пам'ятній монеті. „Я вважаю, що це є данина вдячності Української держави та українського народу своєму великому синові, який поклав життя заради розбудови української Церкви та незалежної України. Навіть у найдраматичніші і найважчі часи свого життя і служіння патріарх Йосиф вірив у Бога, вірив у переможну силу правди, вірив у те, що Українська держава обов'язково відбудеться, і ця монета тепер нагадуватиме нам про видатний подвиг патріарха Йосифа", — сказав владика Богдан. (…)

Монета „Йосиф Сліпий" поповнила серію „Видатні особистості України", її виготовлено з нейзильберу, категорія якості карбування — „спеціальний анциркулейтед", маса — 12,8 г, діаметр — 31,0 мм, тираж — 35 000 штук. Гурт монети — рифлений. (рісу)

Послання

Владики кир Володимира Ющака

(Продовження з 4 сторінки)

Явір біля Висової, на Лемківщині, яка, після довгих років старань та судових процесів, повернула знова на власність Греко-католицької Церкви. Після консультацій зі священиками нашої єпархії а також з о. Парохом Зам'єніц, ми вирішили, щоб цьогорічну збірку призначити на Гору Явір а в наступному, 2018 р., допомогти парафії у Зам'єніцах довершити будову парафіяльного дому. Згідно з пропозицією отриманою від священиків нашої єпархії я теж повідомив Митрополита Євгена, що хочемо призначити наші пожертви на конкретну ціль, яка була б даром Вроцлавсько-Ґданської Єпархії. Я запропонував, що може це бути новий престіл з проскомидій-ником і тетраподом або іконостас, чи якась інша частина церковного висторою. Найближчим часом очікуємо з боку Архієпархії представлення кількох конкретних пропозицій з кошторисом. Коли їх отримаємо тоді буде прийняте рішення котру з них зможемо сфінансувати, так, щоб був це видимий дар нашої Вроцлавсько -Ґданської Єпархії.

Чому ми вирішили включитись у фінансову підтримуку ремонту каплиці на Горі Явір, яка лежить на території Перемисько-Варшавської Архієпархії, яка сьогодні є спадкоємцем та юридичним власником цілої матеріальної спадщини довоєнної Перемиської Єпархії та Апостольської Адміністрації Лемківщини? Відповідь на це питання може допомогти нам дати історія каплиці яка стоїть сьогодні на Горі Явір.

За підтвердженим свідоцтвом, вечером 21 вересня 1925 р., жінок греко-католичок: Фірию та Теодозію Дем'яньчик і дівчину Марію Гавлік, які пройшовши кордон повертались до дому з відпусту Різдва Пресвятої Богородиці на Словаччині, в часі молитви на Горі Явір, несподівано освітлило дуже яскраве світло. Здивовані жінки думали, що це мабуть прикордонники хочуть їх затримати після нелегального переходу польсько-словацької границі. Однак ніхто їх не затримав та не було чути жодного голосу. Коли жінки закінчили молитву загасло також і ясне світло, яке їх освітлювало. Перелякані та здивовані повернулись до свого села. Наступного вечора, спонукані тим, що пережили попереднього дня, прийшли знова на те місце, взявши зі собою ще іншу жінку — Марту Дем'янчук. Дивне світло знова появилось. Одночасно одна з жінок, Фірия Дем'яньчик, почала досвідчати особистого духовного контакту з Пресвятою Богородицею, яка остаточно дала наказ, щоб на Горі Явір збудувати каплицю.

Чутка про дивні події на Горі Явір дуже швидко розійшлась по Лемківщині. Початково Церковна Влада підходила обережно до чуток про об'явлення. Однак, коли на Гору Явір почали щораз численніше приходи люди з довколішніх сіл, Перемиський Владика блаженний Йосафат Коциловський, вирішив послати до Висової комісію складену зі священиків, щоб переслухали жінок та дали свою оцінку незвичайних подій. Свідоцтво жінок показалось дуже вірогідним. Рішенням Перемиської Консисторії було, щоб на Горі Явір збудувати каплицю.

Величні торжества

зв'язані з посвяченням новозбудованої каплиці на Горі Явір, на які прибуло біля півтора тисячі вірних, відбулись 14 жовтня 1931 р., в празник Покрови Пресвятої Богородиці. Каплицю освятив перемиський греко-католицький владика блаженний Йосафат Коциловський, який теж прилучив її до греко-католицької парафії св. Архистратига Михаїла у Висовій. Наступна велика проща на Гору Явір відбулась 22 травня 1932 р. Гора Явір стала Святою Горою Лемківщини. Аж до війни паломничали на неї лемки, щоб віддати поклін Пресвятій Богородиці.

Все поміняла друга світова війна

та акція Вісла, внаслідок якої всі наші вірні були виселені зі своїх рідних земель. Завмерло також почитання Пресвятої Богородиці на Горі Явір. Каплицю присвоїли собі прикордонники, які збезчестили її. Греко-католицька Церква була позбавлена права на існування та можливості відзискати своє майно. Каплиця на Горі Явір, подібно як і частина інших греко-католицьких церков, опинилась в руках Польської Православної Церкви. Греко-католики, як тільки могли повертати на Лемківщину, не забували також приходити з прощами на Святу Гору Лемківщини, щоб поклонитись Пресвятій Богородиці зображеній на Іконі в цьому Богородичному Санктуаріюмі. Тут теж, на площі перед каплицею, від років служиться Божественна Літургія у п'ятницю перед щорічною Лемківською Ватрою. Після довгих старань та судових процесів, дня 8 квітня 2017 р., Греко-католицькій Церкві повернено остаточно ключі до каплиці, як її виключному власникові. В цьому році, в п'ятницю 21 липня, з участю вірних, духовенства і греко-католицьких Владик з України, Словаччини та Польщі, будуть на Горі Явір проходити центральні церковні греко-католицькі відзначення 70-тих роковин акції Вісла.

Лемківщина це чудовий край

наших батьків, який захоплює горами, природою, пречудними, у більшості дерев'яними церквами, та дерев'яними хижами, які де-неде стоять ще до сьогоднішнього дня у наших селах та свідчать про своїх перших господарів. Однак для цілої нашої Церкви Свята Гора Явір є духовним серцем Лемківщини. І хто не був ще в цьому святому місці то не може сказати, що бачив Лемківщину.

Сьогодні теж можемо щойно вповні зрозуміти та відчитати сенс переказу Пресвятої Богородиці спрямований до лемківських жінок у 1925 р. Поява Пресвятої Богородиці мала підготовити всіх наших людей до жахіття яке принесла ІІ світова війна а також до горя яким стала для Лемківщини а також для цілого нашого народу, від Лемківщини, через Перемищину аж до Холмщини і Грубешівщини, акція Вісла. Від 1947 р. землі ці, живі досі присутністю нашого народу та вірних нашої Церкви, осиротіли та замовкли, оплакуючи вислення відвічних своїх мешканців. Сьогодні, хоча наслідків акці Вісла не можна вже відвернути, маємо можливість відвідувати рідні землі, головно Святу Гору Явір, де Пресвята Богородиця в особливий спосіб виявила свою любов та турботу до нашого народу та до вірних Греко-католицької Церкви.

Незалежно від сьогодінішнього адміністраційного церковного поділу, незалежно від місця походження і виселення наших предків, сьогодні всі маємо обов'язок нести відповідальність за це святе місце нашого народу та нашої Церкви, яким є Марійський Санктуарій на Святій Горі Явір. Тому ще раз звертаюсь з гарячим прохання включитись фінансово всім у відновлення історичної, посвяченої блаженним владикою Йосафатом Коциловським, каплиці на Горі Явір. Буде

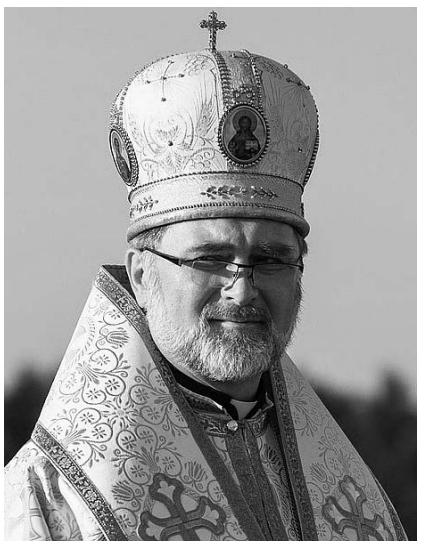

можна це зробити у найближчу Неділю Зіслання Святого Духа, 4 червня, складаючи після Служби Божої свої пожертви. За посередництвом свого пароха, або єпископської Консисторії у Вроцлаві, можна також передати свої особисті пожертви на підтримку цього Санктуаріюму.

Одночасно пригадую і запрошую всіх взяти участь у відзначеннях 70. роковин акції Вісла, які будуть проходити на Горі Явір в п'ятницю 21 липня цього року. Кожний хто вибирається на Лемківську Ватру повинен так розкласти свій час, щоб знайшлось у ньому місце на паломництво на Гору Явір а також на Службу Божу на Ватряному Полі в неділю 23 липня. Заохочую також, щоб завжди, відвідуючи Лемківщину, індивідуально, чи у групі, знайти час, щоб було можна піти з прощею на Гору Явір до Лемківського Санктуаріюму. Тут чекає на нас та сама Пресвята Богородиця, яка об'явилась у вересні 1925 р. нашим жінкам. Хоча ми тепер розсіяні по цілому світі, тут можемо знова бути одною Церквою, одним народом, з'єднанми молитвою на рідній землі перед Її іконою.

З архієрейським благословенням, очікуючи всіх на паломничому шляху, що веде на Святу Гору Явір.

+ Володимир Р. Ющак, ЧСВВ
Владика Вроцлавсько-Ґданський

Канонічна візитація

(Продовження з 5 сторінки)

загубила себе а віднаходила своє місце у нових парафіяльних спільнотах? Це нові завдання, на які треба вміти знаходити відповіді. Це велика місійна праця для кожного християнина. Владика Володимир звернув увагу на нове явище, яким є нові місця, де відправляється наші богослужіння, особливо для еміграції з України.

На закінчення літургії заспівано многолітствіє Папі Франциску, Патріярху Святославу, Митрополиту Євгену, Владиці Володимиру та усім єпископам та вірним УГКЦ.

Після літургії звичаєм валецької парафії освячено зілля та квіти, які принесли вірні до храму. Відправлено також Панахиду за спокій душі блаженішого Патріярха Любомира Гузара, який упокоївся 31 травня.

Після молінь відбулася зустріч Владики Володимира з вірними. На цій зустрічі питано про зміну календаря, про спільне святкування християнами Пасхи, а також про відносини з Православною Церквою. Опісля Владика Володимир відвідав ще одну родину у Валчі.

Візитація це нагода, щоб краще побачити життя парафії, відчути як нащодень живуть вірні та одночасно підтримати та заохотити вірних до ревної праці у церковній спільноті.

З історії парафії у Валчі.

Першу Святу Літургію для греко-католиків відслужив у Валчі о. Теодор Марків. Ця важлива подія відбулася 21 червня 1959 р. в день Зіслання Святого Духа. Від цього року о. Марків розпочав ведення парафіяльних книг і протягом довгих років самовіддано виконував душпастирські обов'язки. Після його смерті, 3.08.1974 р., душпастирем Валча було призначено о. Ярослава Гребеняка. Він вклав багато зусиль для інтеграції спільноти, яка була довірена його опіці. У 1975 р. отець розпочав у Валчі навчання релігії дітей з українських родин. Після смерті о. Ярослава Гребеняка, який був похований у Перемишлі, греко-католики не мали у Валчі духовного опікуна. Обов'язки душпастиря виконував о. Володимир Пирчак, який доїжджав з Кошаліна. Свою службу він сумлінно виконував упродовж двох років, до 1985 р., після чого новим душпастирем для греко-католиків у Валчі і Щецінку призначено о. Богдана Галушку. Від цього моменту можна говорити про новий етап в житті парафії у Валчі. У січні 2001 р. після номінації о. Богдана Галушки на Протосинкела Вроцлавсько-Ґданської єпархії (генеральний вікарій) обов'язки душпастиря перейняв о. Іван Сеньків, який походив з України. Свої священичі обов'язки він виконував до серпня 2001 р. Після отримання номінації на пароха кафедральної парафії у Бучачі (Україна, Бучацька єпархія) він залишив Вроцлавсько-Ґданську єпархію. З 19 серпня 2001 р. парохом греко-католицької парафії у Валчі призначено о. Аркадія Трохановського. Канонічні візитації відбулись у 2006 та 2011 р.

З валецької парафії виводиться п'ятьох священиків: о. Богдан Борівець (у Канаді)(, о. Зенон Вальницькій (у Канаді), о. Іван Ференц (у Львові), о. Іван Мар'як та о. Роман Ференц (у Члухові).

о. др Аркадій Трохановський

Майдан перед валецьким храмом.

„Чим можу послужити?...”

(Продовження з 7 сторінки)

як-от повернення осідку Глави Церкви зі Львова до Києва. «Він хотів це зробити тихо, без галасу, але вороги зробили свою справу і розтрубили про цю подію на всю країну», — додав єпископ.

За словами владики, смиренність покійного архиєрея проявлялася також у надзвичайній здатності слухати іншу людину. А його першими словами при зустрічі з людьми було: «Чим можу послужити?» І навіть коли висловлював свою незгоду з чиєюсь думкою, то робив це надзвичайно делікатно і смиренно. Казав: «Я з вами трошки згодний і трошки незгодний». І ці слова одразу заспокоювали людей: вони розуміли, що Блаженніший Любомир поважає їхню думку, але водночас не вагається висловити і свою позицію.

«У тому всьому він був великий, у своїй простоті, покорі, смиренності», — підкреслив владика Богдан.

Блаженніший Любомир ніколи не ставив себе у центрі уваги. Завжди в центрі був Господь Бог. «Саме тому Бог звернув на нього увагу всього українського суспільства, зробивши його старцем, мудрецем, пророком українського народу. Він воістину став найбільшим моральним авторитетом у сучасному світі. На ньому справдилися слова Святого Євангелія: Бог гордому противиться, а смиренним дає свою благодать», — вважає Секретар Синоду.

На похороні Блаженнішого Любомира двоє чоловіків тримали плакат із написом італійською та українською мовами «Santo subito», «Уже святий»… «Ми віримо, що Блаженніший Любомир ще повернеться з небесного престолу на наші земні престоли в сяйві Божої вічної слави, як великий святий нашого народу, як провідник до Бога і до дому Отця для кожного з нас. Молімося, аби це сталося якнайшвидше», — попросив єпископ вірних і людей доброї волі.

Департамент інформації УГКЦ

Із 60-річчям від дня народження
Владики Володимира Ющака

Преосвященіший Владико Володимире!

З нагоди 60-ліття

від дня Вашого народження
складаємо щиросердечні вітання.
Нехай Всевишній Бог щедро
обдаровує Вас радістю, здоров'ям,
щастям і всіма своїми ласками.
Висловлюючи подяку
за Ваш труд, Владико,
бажаємо, щоб добрий Господь
щедро Вам благословив на дальше
Ваше єпископське служіння
в Христовому Винограднику,
щоб у здоров'ї Ви надалі
очолювали нашу єпархію та допомагали
своїм духовним проводом вірним
на прославу Бога, добра Христової Церкви
і укараїнського народу.
Нехай любов нашого Спасителя надалі наповнює
Ваше апостольське серце,
а віра і надія ніколи Вас не опускає.
Бажаємо Вам витриавлості і подвигів на ниві
голошення Божого Слова,
а Пречиста Діва Марія
нехай завжди Вас супроводить
на многі й благі літа!

Духовенство Вроцлавсько — Ґданської єпархії

Всецерковна проща на Гору Явір

План всіх заходів за участю Патріярха Святослава

21.07.2017 — п'ятниця

- 10:00 — Архиєрейська Божественна Літургія та посвячення хреста в пам'ять 70-ї річниці акції «Вісла» на Горі Явір (близько Висової)
- 17:00 — Посвячення сарептянського центру в Новиці.

22.07.2017 — субота

- 10:30 — Відкриття Лемківської Ватри в Ждині за участю Патріярха Святослава.
- 14:00 — Панахида на могилі о. Андрія Злупка в Ґладишові — останнього Апостольського Адміністратора Лемківщини
- 17:00 — Панахида на могилі Никифора Дровняка в Криниці.

23.07.2017 — неділя

- 10:00 — Архиєрейська Божественна Літургія в Ждині на «Ватряному полі» з нагоди відзначення 70-ліття акції «Вісла». Посвячення наріжного каменя під будову «Ватряної церкви».

Консисторія Перемисько-Варшавської єпархії

У п'яту річницю
священичих свячень складаємо Дорогому

о. Богданові Крику

наші найщиріші вітання.
Бажаємо Вам многих
ласк Господніх,
кріпкого здоров'я,
добра і позитивної енергії
на дорозі служіння Церкві
і українському народові.

о. декан Іван Лайкіш
Церковна рада і парафіяни
Парафії Воздвиження Чесного Хреста
в Гурові Ілавецькому

Високопреподобний Отче
Юлію Кравецький

З нагоди 25-ліття

Вашого священства
бажаємо Вам усякого добра.
Нехай всемилостивий Господь
щедро благословить
Ваше служіння рясними плодами Святого Духа,
нехай опромінює кожен день
Вашого життя, роблячи його мирним,
кріпить міцним здоров'ям
і дарує Вам многі та благі літа!

о. декан Іван Лайкіш
вірні парафії Остре Бардо і Бартошиці

Дорогому Владиці
Кир Володимиру Ющаку

з нагоди 60-их літ від дня народження
складаємо бажання всяких ласк від Господа Бога,
кріпкого здоров'я, сили та мудрості
у праці для добра нашої Церкви
на матрику й у діаспорі.
Бажаємо, щоб Ваші діла прямували
дорогою Христової любові та праведності.

Вірні із Б'ялоґарду

Запрошення

В суботу **15.07.2017** р. відбудеться

Відпуст у Хшанові та Ювілей– 70 ліття парафії

Програма святкувань:

- 10.30 — Молебень до Матері Божої,
- 11.00 — Архиєрейська Служба Божа, (співає хор „Журавлі”)
- почастунок для всіх,
- Концерт хору «Журавлі».

Запрошуємо — Хшаново чекає Вас!!!

о. Григорій А. Столиця і Парафіяльна рада

Молити у Пікуличах

Свято пов'язане із вшануванням пам'яті понад двох тисяч інтернованих українців, вояків і старшин Армії УНР та полонених вояків УГА, які у 1918–1919 роках померли в таборі біля села Пикуличі, де й поховані на Українському військовому цвинтарі.

Цьогорічне свято неділі Всіх Святих розпочалося Архиєрейською Святою Літургією у Кафедральному соборі св. Івана Хрестителя УГКЦ у Перемишлі, яку відслужили Високопреосвященний Архиєпископ Євген Попович — митрополит Перемисько-Варшавський та владика Михаїл Колтун — єпископ Сокальсько-Жовківський УГКЦ. З владиками співслужили парох Перемишля отець митрат Богдан Степан — протосинкел, отець митрат Володимир Коткевич — протосинкел Сокальсько-Жолківської Єпархії, отець митрат Михайло Гричишин, отець Василь Коваль, отець Василь Крушельницький, отець Володимир Ващук — капелан Українського Війська у зоні АТО, отець Віталій Лупій, отець Василь Кметь, отець декан Іван Тарапацький — Перемиський декан і кпелан Прикордонників Перемиського Округу, отець ігумен Дмитро Гарасим ЧСВВ, отець Мирон Михайлишин, отець Михайло Скупановський — декан Золочівській, отець Христофор Блажеєвський, кс. Томаш Достатні, кс. проф. Альфред Вєжбіцкі — викладач Католицького Ллюблінського Унверситету та диякон Адріян Лихач.

Після Літургії понад біля 2000 учасників вирушили пішою ходою Перемишлем на військовий цвинтар у село Пікуличі у супроводі військового оркестру Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. На Український військовий цвинтар у Пікуличах.

Після панахиди, яку відслужили: архиєпископ і митрополит Євген та владика Михаїл, відбулося покладання квітів від численних делегацій. У своїх виступах, промовці були одностайні у тому, що без незалежної України не буде незалежної Польщі і ніхто не зможе посварити два сусідні народи та висловили надію, що більше не прийдеться залучати таку кількість працівників силових структур, а вшанування пам'яті відбуватиметься мирно і цивілізовано.

Слід додати, що у святі взяли участь представники влад Перемишля, Підкарпадського воєводства, м. Львова та Львівської області, народні депутати України та представники суспільно — культурних організацій з Польщі і України. (ред)

БЛАГОВІСТ — суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Греко-Католицька Церква у Польщі. Редакція на громадських засадах.
Редагує колегія: **Богдан Тхір** (т) — секретар редакції (тел./fax дом. 89 761 04 21), **прот. Богдан Степан** - координатор від Перемисько-Варшавської архиєпархії, **о. Аркадій Трохановський** - координатор від Вроцлавсько-Гданської єпархії,
прот. Богдан Панчак - богословська колонка, **Дарій Гаврилець** — технічна редакція.
Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.
Матеріалів не замовлених не відсилаємо. В оправданих випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти.
Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах або у чітких рукописах.

Kuria bp, ul. Błogosławionego bpa Jozafata Kocyłowskiego 4, 37-700 **Przemyśl**, tel/fax 16 678-78-68, e-mail: kuria@przemyslgr.opoka.org.pl
Kuria bp, Pl. Nankiera 15a, 50-140 **Wrocław**, tel./fax 71 343-94-77, fax 71 343-94-67, e-mail: konsystoria@wro-gda.opoka.org.pl
Adres redakcji: «BŁAHOWIST»; ul. Kościuszki 28/3, 11-220 Górowo Iławeckie, tel. 89 761-04-21, e-mail: blahowist@poczta.onet.pl
Bank Spółdzielczy w Górowie Ił, Nr 08 8855 0004 2003 0006 3515 0001